

Даже се разправа, че презъ тая година той нарочно се отбилъ въ Сливенъ (на пжтъ за Кушъ-бунаръ) за да види мѣстнитѣ *хидравлични машини*, служещи за напояване на Сливенскитѣ градини. Такива машини днесъ тукъ нѣма, съ изключение на едно *келево*, съ кофи, карано отъ конь, за поливане *бахчи* при пивната фабрика въ квартала Клуцохоръ. Въ времето на Селимъ Герей такива хидравлични машини имало множество въ самия градъ Сливенъ. Днесъ тѣ сж вънъ отъ него, по течението на Куруча отдолъ кланицата и главно покрай Тунджа, за *зеленчукови бахчи*, принадлежащи изключително на Сливенци.¹⁾

Въ Сливенъ сж познати около 30 вида разни зеленчуци. „Сливенскитѣ зеленчуци, пише Eneholm въ 1829 година, сж превъзходни“ (les légumes sont excellents). По-вечето отъ имената на зеленчуковитѣ тукъ произведения сж български, а при това нѣкои отъ тѣхъ сж мѣстни Сливенски: *лукъ* (обикновень, бѣлъ и червень), *чесънъ* (другаде *чесновъ лукъ*), *праса* (другаде *прасъ-лукъ*), *зеле*, *патладжанъ* (турска дума), *френкове* (домати зелени или червени; съ тая дума вѣроятно сж се наричали само червенитѣ домати, отъ *френкъ боя* (?); важното е, че има растение въ Сливенъ, което се нарича *френче* и сжщо е червено; *кирвизъ* (целина), *гулия*, *морковъ* (тур. аучъ), *ръпа*, *спанакъ* (гр. σπανακίον), *майданосъ* (отъ гр. μακεδονήσιον?), *копаръ*, *блмия* (отъ арабското бахамия — hibi-scus esculentus, fr. corne grecque), *картофи* (пагати, барабой — *компиръ* у шопитѣ, *леща*, *бобъ* (зелень и сухъ), *пиперъ* или *чушки* (зелени и чевени) и т. н.

Бостачджийството е часть отъ *бахчезанлъка*. Почти всѣки Сливенски градинарь си сѣе между другото и *бостачъ* (*дини* и *пжпешъ*), вънъ отъ отдѣлнитѣ градини бостанъ. Интересно е, че въ Сливенъ и дветѣ имена на двата вида бостанъ сж български: *диня* (другаде *карпузъ*, а у шопитѣ *лубеница*) и *пжпешъ* (другаде *каунъ*, а у шопитѣ *пипонъ*). Въ близкия на Сливенъ градъ Ямболъ и за двата тия плодове се употребява турски имена карпузъ и каунъ; сжщото е и въ Ст. Загора.

Кратунитѣ сж служили презъ по-старитѣ времена, и сега служатъ между другото и за сждове за вода (у лозаритѣ, селянитѣ, циганитѣ и т. н.). *Тиквитѣ*, въпрѣки Ст. Загорския обичай да се печатъ на фурна, въ Сливенъ се употребявали най-вече за *кори* варени въ *каша* отъ *шара*, за *петмезъ*, ако не и за дребнитѣ продавачи на *семе* (семки).

Най-голѣмо обръщение сж правѣли Сливенскитѣ *бахчевани*, които сж снабдявали не само цѣлия градъ съ разни зелен-

¹⁾ Около 1829 г. англичанина Chesney, военень, като стигналъ въ Сливенъ, възхитилъ се отъ свежия Сливенски въздухъ (the fresh climate of Selimto) и отъ неговата богата растителность (rich vegetation), подъ който изразъ трѣбва да се разбираатъ и *зеленчуковитѣ градини* (p. 49, ap. cit.)